

Марко Вовчок

*Життєвий і
творчий шлях*

Марко Вовчок
(1833—1907)

ПЛАН

1. Біографія
2. Творчість
3. Творча спадщина
4. Тематика творчості
5. Особливості творчості
6. Звинувачення у плагіаті
7. Вшанування пам'яті

Марко́ Вовчо́к
(справжнє ім'я:
Марія
Олександрівна
Вілінська, за
першим чоловіком
— Маркович, за
другим чоловіком
— Лобач-
Жученкоукраїнська
письменниця.

Марко Вовчок
народилася 10 (22)
грудня 1833 р. в маєтку
Єкатерининське
Єлецького повіту
Орловської губернії у
збідній дворянській
сім'ї. Виховувалася в
приватному пансіоні в
Харкові.

На формуванні поглядів письменниці позначилося тривале перебування в інтелігентних сім'ях родичів, зокрема батьків Д. І. Писарєва. В салоні її тітки К. П. Мардовіної в Орлі збиралися відомі письменники й фольклористи.

Збірка перших творів Марко Вовчок, написаних у немирівський період життя, вийшла в Петербурзі під назвою «Народні оповідання» (1857).

Творча спадщина

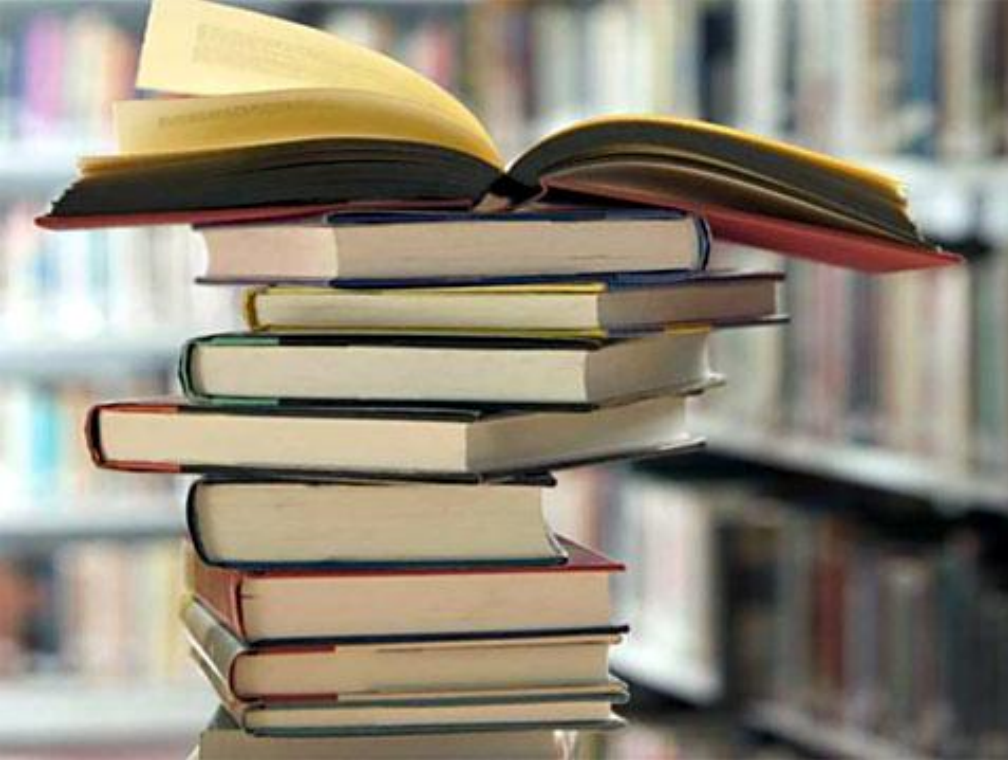
- Дві книги „Народних оповідань“
- „Інститутка“
- „Кармелюк“,
- „Дев'ять братів і десята сестриця Галя“,
- „Невільничка“
- *незавершені* — „Гайдамаки“, „Сава Чалий“
- повісті „Три долі“, „Павло Чорнокрил“, „Сестра“, „Дяк“

збірка російською мовою -
--- „Рассказы из русского
народного быта“,
- „Тюлевая баба“, „Записки
причетника“ та інші.
близько ста перекладів і
двохсот книг

Тематика творчості

- життя дітей
- кохання
- побут дорослих
- сите й тупе існування міщанства
- фальш ченців
- паразитичне животіння дворян
- трагізм життя селянства за часів кріпаччини
- боротьба проти кріпацтва

Особливості творчості

- внесення нових жанрів і тем
- звернення до фольклорних традицій
- форма розповіді

- основоположниця дитячої української прози
- зміцнила основи української соціально-побутової прози
- її творчості характерні висока ідейність, висока художність творів.

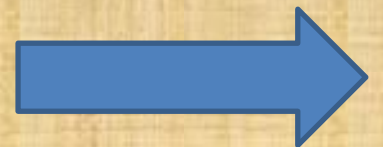
24 травня 1870-го року
Марко Вовчок підписала
контракт з петербурзьким
видавцем Семеном
Звонарьовим про
укладання нею та
редагування
ілюстрованого місячника
„Переводы лучших
иностранных писателей“.

Марко Вовчок

За цю роботу щороку їй мали платити 2 тис. рублів сріблом. Письменниця погодилася, бо мала чимало боргів, які нажила за свого кількарічного перебування у Парижі.

Роботи й без перекладів було чимало. Письменниця всього не встигала, тому найняла перекладачок — дівчат із провінції, яким платила по 10 рублів за друкований аркуш перекладу. Перекладені ними твори підписувала своїм прізвищем, справжні авторки претензій не висували.

Брат однієї з перекладачок, критик і публіцист Володимир Стасов, опублікував у газеті „Санкт-Петербургские ведомости“ статтю „Щось дуже негарне“, в якій і звинуватив Вовчок у плагіаті.

4 серпня 1978 року у
Нальчику — столиці
Кабардино-
Балкарської АРСР —
відкрито пам'ятник
українській
письменниці.

Останній рік свого
життя вона провела в
Нальчику, де
зберігають її
будинок, що став
музеєм.

Підготувала:

Петрова Яна Андріївна

